

“ตามถึงห้องนอน...” สุปัตร์ ทองตั้ง “แม่ครู” ของเด็กสตรีพัทลุง

ในยุคที่เทคโนโลยีก้าวหน้าที่ทำให้คนทุกเพศทุกวัยสามารถเข้าถึงความรู้ได้ตลอดเวลาและเกือบจะเท่าเทียมกัน นักวิชาการหลายท่านตั้งข้อสังเกตว่า บทบาทของผู้เก็บกักความรู้ อย่างคนที่อยู่ในอาชีพ “สั่งสอน” เช่น พระ ครู อาจารย์ และผู้อาวุโส จะลดน้อยถอยลง

เพื่อตอบสนองความเปลี่ยนแปลงของบทบาทนี้ ครูส่วนหนึ่งในปัจจุบันจึงหันไปหาอาชีพ “ติวเตอร์” ที่ “เก็บกักความรู้” ในชั้นเรียนเอาไว้ เพื่อเด็กจะได้ลงเรียนพิเศษกับตนภายหลังปรากฏการณ์นี้ ดูจะได้รับการวิพากษ์วิจารณ์กันมากในแง่ของ “จิตวิญญาณความเป็นครู” ที่เริ่มจะสูญหายไป ในครูไทยร่วมสมัย เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะสังคมไทย คาดหวังบทบาทของความเป็นครูเอาไว้อย่างสูงส่ง ที่ย่อมจะมี “แบบแผนเฉพาะ” หรือ “คุณธรรมจำเพาะ” อาชีพ

แต่เชื่อว่าครูดีๆ จะหมดไป อย่าง ครูสุพัตร์ ทองตั้ง แห่งโรงเรียนวชิรธรรมสถิต ต.ตำนาค อ.เมือง จ.พัทลุง ท่านไม่เพียงเต็มใจในการสอนเท่านั้น หากยังรักษา บทบาทความเป็นครูที่ลึกเข้าไปถึงการดูแลวิถี และชีวิตของเด็กๆ อย่างซื่อสัตย์อีกด้วย

ท่านได้ชื่อว่า “แม่ครู” ของเด็กๆ ที่เป็นที่รำลึกกันในแง่ที่ครูจะเต็มไปด้วย ความปรารถนาดีต่อเด็กๆ ไม่ว่าจะเด็กคนนั้นจะเป็นเด็กหลังห้องหรือหน้าห้อง นอกจากนั้น ครูมักจะช่วยเหลือคนในชุมชน หรือที่คนในชุมชนกล่าวว่า “ครูสุพรรณนั้นเป็นนักเลง” ในความหมายคือ ช่วยเหลือผู้คนในชุมชนให้เงินทุนการศึกษาเด็ก ใครไปขอรถจักรยาน ที่บ้านครู ครูก็ให้ ซึ่งถือว่าสมัยก่อนเป็นสมัยที่จักรยานมีราคาแพง ครูก็ยกให้ และหากมี กิจกรรมของหมู่บ้านครูก็มีส่วนร่วมเสมอทั้งงานศพ งานบวช งานทอดกฐิน ครูจึงเป็นที่รักของชาวบ้านในชุมชน หากนักเรียนคนไหนหนีเที่ยวหรือไปแอบมั่วสุมครู ก็จะไป สอบถามชาวบ้านและชาวบ้านก็มักจะให้ข้อมูลเป็นอย่างดีจึงไม่แปลกที่ครูนั้น จะสามารถสืบหาแหล่งมั่วสุมของนักเรียนได้

ครูสุพรรณ ทองตั้ง หรือ “ครูพัตร” จบการศึกษาจากวิทยาลัยครูสงขลา วิชาเอก สุขศึกษา ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง ครูวิทยฐานะชำนาญการและได้รับรางวัลครูดีในดวงใจ ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดพัทลุงสองปีซ้อน (2555-2556) และ ได้รับรางวัล “1 แสนครูดีของครุสภา” เป็นที่รู้จักของชาวบ้านในตำบลท่าแค และตำบล ตำนาน เป็นอย่างดี

ครูบรรจุเป็นข้าราชการมาตั้งแต่ปี 2522 ใช้ชีวิตการเป็นครูมาทั้งหมด 35 ปี ด้วยอาชีพ ครูผู้มีหน้าที่สอนอบรมศิษย์ทำให้ครูเป็นที่รู้จักของคนในหมู่บ้านในความเป็นจริงครูคือ ผู้สอนหนังสือให้ความรู้กับเด็ก แต่ครูสุพรรณไม่ได้ คิดเช่นนั้น ความหมายของคำว่า “ครู” ในความหมายของครูคือ “ครู คือ แม่ของเด็ก” จึงต้องสอนเด็กทุกอย่าง ทั้งในด้านการ ดำเนินชีวิตว่าจะใช้ชีวิตในสังคมอย่างไร โดยเฉพาะปัญหาเรื่องยาเสพติดที่เด็ก จะถูกดึงดูเข้าสู่วงจรค้าและเสพได้ง่ายมาก

“ตอนนี้เป็นครูประจำชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/2 แผนการเรียน ศิลป์-ญี่ปุ่น มีนักเรียน จำนวน 15 คนชายล้วนเป็นห้องที่โด่งดังด้านการหนีเรียนทั้งไปขับรถชิง แอบหนีไปดู วิวชน มั้จะมีเรื่องให้ครูคิดและหาทางแก้ปัญหาอยู่ตลอด” ครูสุพรรณ เล่า ก่อนขยายความ ว่าในความคิดของท่านครูไม่ใช่แค่รู้จักชื่อเด็กเท่านั้น แต่ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับเด็ก เช่น วันเดือนปีเกิด ภูมิลำเนา พ่อแม่ ก็เป็นสิ่งจำเป็น สำหรับครู วันคล้ายวันเกิดเด็กจึงเป็น วาระสำคัญ

“ในแต่ละวันที่เด็กมาเรียนนั้นทำให้เด็กมีความรู้แน่นอน การไม่มาเรียนของเด็กจะทำให้เด็กขาดความรู้และที่สำคัญ การไม่มาเรียนในหนึ่งวันของเด็กอาจทำให้เด็กเกิดความคิดว่า เราอยู่บ้านก็ได้สบายใจดี เทียบสนุกกับเพื่อนที่ไม่เรียนหนังสือ ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมากที่มีครอบครัวหรือเด็กวัยรุ่นที่มีวุ่นวาย น้ำกระท่อมมีเป็นจำนวนมาก ครูจึงเป็นห่วงเด็กและเห็นว่า หนึ่งวันที่เขาไม่มาเรียนอาจเปลี่ยนชีวิตเด็กได้”

“ครูจะจำได้และมีของขวัญเล็กๆมาให้เด็กที่ปรึกษา จะเป็นสมุดบันทึกและมีข้อความให้เด็กตั้งใจเรียน เป็นกำลังใจให้กับศิษย์ การจะเข้าอกเข้าใจเด็ก ครูก็ จำเป็นที่จะต้องประวัติและไปเยี่ยมบ้านเด็กเพื่อทำความเข้าใจจักพ่อแม่ผู้ปกครองเด็กเพื่อดูสภาพครอบครัวของเด็กว่าเด็กมีสภาพเป็นอย่างไร ทั้งด้านเศรษฐกิจ สมาชิกครอบครัวมีกันกี่คน รวมไปถึงสภาพแวดล้อม บริเวณบ้านว่ามีแหล่งบันเทิงหรืออยู่ในเขตเสี่ยงและ เด็กอาศัยกับอยู่กับใคร” ครูเล่า และว่าปัจจัยดังกล่าว มีส่วนในการแสดงออกของเด็ก เช่น หากเด็กคนไหน เป็นเด็กชอบเอาแต่ใจส่วนใหญ่เด็กคนนั้นมักจะเป็น ลูกคนเล็กหรือไม่ก็อาศัยอยู่กับตายาย

“เด็กบางคนที่ยังมาไม่ถึงโรงเรียน 08.15 น. ซึ่งเป็น ช่วงที่ครูเข้าพบครูที่ปรึกษาครูก็จะโทรแจ้งผู้ปกครองว่า เด็กไม่มาถึงโรงเรียนหรือหากเด็กมาเข้าแถวสายก็จะมี การซักถามว่าทำไมมาโรงเรียนสาย หากไม่มาโรงเรียน เป็นเวลาหนึ่งวันหรือในเด็กที่ขี้เกียจตื่นนอนก็จะตาม” ศิษย์คนหนึ่งของครูสุพัตรเล่า ก่อนจะขยายความว่า ครู จะพยายามถามหาข้อเท็จจริงจากเพื่อนๆ ใครที่ขี้เกียจ

ตื่นนอน ครูสุพัตรก็จะขับรถไปตามถึงที่บ้าน ไปถึงก็ สอบถามผู้ปกครอง ถ้ายังนอนอยู่ครูก็จะไปปลุกถึง ห้องนอน ให้เด็กรีบลุกขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัวและนั่งรถ ไปโรงเรียนกับครู

“ทำไมต้องทำถึงขนาดนี้” ครูสุพัตรก็ตอบว่า ใน แต่ละวันที่เด็กมาเรียนนั้นทำให้เด็กมีความรู้แน่นอน การไม่มาเรียนของเด็กจะทำให้เด็กขาดความรู้และ ที่สำคัญการไม่มาเรียนในหนึ่งวันของเด็กอาจทำให้เด็ก เกิดความคิดว่า เราอยู่บ้านก็ได้สบายใจดี เทียบสนุกกับ เพื่อนที่ไม่เรียนหนังสือ ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมากที่มี ครอบครัวหรือเด็กวัยรุ่นที่มีวุ่นวาย น้ำกระท่อม ครูจึง เป็นห่วงเด็กและเห็นว่าหนึ่งวันที่เขาไม่มาเรียนอาจเปลี่ยน ชีวิตเด็กได้ สำหรับครูนั้นครูจะเห็นว่าเด็กยังเป็นวัย ที่ขาดประสบการณ์ ครูจึงต้องเอาใจใส่ประคับประคอง ให้จบมัธยมศึกษาปีที่ 6 ให้ได้

“เด็กก็เหมือนลูกครู ครูก็เป็นแม่เหมือนกัน จึง เข้าใจความรักของแม่ที่มีต่อลูกว่า แม่อยากให้ลูกเรียน จบประสบความสำเร็จ ครูจึงต้องประคับประคองเด็ก ให้ถึงที่สุด” หนึ่งในแสนครูดี กล่าว

คืน “ชีวิต” ให้เด็ก

“ครู คือ แม่ของเด็กในโรงเรียน ผู้ที่คอยชี้แนะเด็กทุกอย่าง เพราะเด็กยังเป็นเด็กที่ขาดประสบการณ์ ครูจะดูแลให้เต็มที่ในตอนที่ยังคิดไม่ได้ว่าทางที่เขาเลือกนั้นเป็นทางที่ผิด และหากวันที่ยังคิดได้เขาจะไม่นึกโทษครูว่าทำไมครูถึงไม่ห้ามในการกระทำที่ไม่ดีของเขา” นี่คือแนวคิดที่หล่อเลี้ยงให้ครูสุภัทรมีพลังในการกอบกู้ความผิดพลาดให้กับเด็กนักเรียน

อย่างกรณีหนึ่ง เด็กหนุ่มในครอบครัวที่ไม่ได้ร่ำรวยนัก ติดเพื่อน ติดเกม ติดรถซิ่ง หนีเรียนจนกระทั่งไม่กล้าไปโรงเรียนอีก

“หนีเรียนหลายครั้งเข้า น้องชายก็ตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะเลิกเรียน ครูสุภัทรก็จะคอยตามหาว่าอยู่ไหน คอยโทรประสานถามถึงเด็กรุ่นราวคราวเดียวกัน ไม่ก็เพื่อนร่วมชั้นเรียนว่าน้องชายนั้นไปเที่ยวอยู่ที่ไหน ครูถึงกับตามไปหาตามถนน ร้านอาหารต่างๆ แล้วจะรายงานให้พ่อแม่ทราบ ตอนนั้นครูเหมือนเป็นเสาหลักของครอบครัวเราเลย ทั้งๆ ที่ไม่ได้เป็นญาติอะไรกันเลย” อดีตศิษย์ครูสุภัทร เล่า และขยายความว่าน้องชายเจอถึงขนาดหนีออกจากบ้าน จนแม่เสียใจมาก พ่อก็ออกตามหาทุกที่สอบถามจากเพื่อนและชาวบ้าน ครูจึงมีภาระทั้งป่ลอบโยนพ่อแม่ และตามหาน้อง จนวันหนึ่งก็เห็นน้องชายขับรถมาส่งเพื่อนที่หน้าโรงเรียน ครูเล่าว่าตอนนั้นเขาอยู่ในสภาพร่างกายที่ดูทรุดโทรมเป็นอย่างมาก

“ใส่กางเกงสีชมพูผ้าบางๆ กำลังแบ่งข้าวเหนียวไก่ทอดคนละครึ่งให้กับเพื่อน และเพื่อนแบ่งเงินให้ 20 บาท ครูอยู่เวรประตูหน้าโรงเรียนก็รีบวิ่งไปหาทันที เขาพยายามเข้าเกียร์จะออกรถหนี แต่ครูดึงไว้ได้ทันจึงถามเขาว่าทำไมถึงไม่มาเรียน” เธอ เล่าอย่างซาบซึ้งถึงการกระทำของครูสุภัทร

“ถ้าลูกอายุสี่สิบปีลูกจะทำตัวแบบนี้อีกไหม จะยังทำตัวแบบนี้ได้ไหม จะขับรถซิ่งยกล้อ หรือเที่ยวไปวันๆ อย่างนี้ได้ไหม ลองคิดว่าลูกทำตัวแบบนี้ได้ไหม มีปัญหาอะไรทำไมลูกไม่บอกแม่พูดกับแม่สิ” น้ำตาครูไหลอาบแก้ม เด็กหนุ่มมาเปิดเผยตอนหลังว่า เพราะครูแสดงออกอย่างจริงจัง ทำให้เขาซาบซึ้งมาก รู้สึกว่า “ทำไมครูดีกับผมจังทั้งที่ผมไม่เข้าเรียนเลย ผมไม่คิดว่าครูจะมารอผมหน้าประตูโรงเรียนเลย และครูก็ร้องไห้ให้กับผม ครูขอร้องให้ผมมาโรงเรียนเพื่อจะได้ไปเข้าค่ายนักศึกษาวิชาทหาร ผมเองก็น้ำตาไหล” หลังจากนั้น เด็กหนุ่มคนนั้นก็กลับมาเรียน และกลับบ้านไปหาแม่อย่างอบอุ่น

ครูสุภัทรกับหน้าที่ครูฝ่ายปกครอง

ภาระหน้าที่และสำนึกเช่นนี้อาจก่อร่างมาจากความเป็นครูฝ่ายปกครองด้วย ผู้อำนวยการโรงเรียนตั้งให้เป็นครูที่ปรึกษาเด็กห้องที่ขึ้นชื่อเรื่องไม่เอาใจใส่การเรียนมากที่สุด

“ครูไม่ได้เสียใจในเรื่องที่ท่านผู้อำนวยการมอบหมายแต่มีศิษย์รุ่นหนึ่งที่ครูไม่สามารถดูแลหรือควบคุมให้จบการศึกษาได้ นักเรียนห้องนั้นมีทั้งหมด 8 คน ทำผิดกฎโรงเรียนและถูกไล่ออกทั้งที่จริงเหลือเพียงเทอมเดียว แต่ครูก็ช่วยเหลือพยายามตามให้ไปศึกษาต่อที่สถานศึกษาอื่น (กศน) ซึ่งนักเรียนทั้งหมดจบการศึกษาและมีโอกาสศึกษาต่อ” ครูเล่าถึงเด็กที่แม่ถูกออกจากโรงเรียนไปแล้ว แต่ครูก็ยังตามไปดูแลให้ศึกษาต่อกระทั่งจบระดับมัธยม

เมื่อพูดถึงเรื่องราวของลูกศิษย์ ครูสุภัทรก็ได้ขยายความศิษย์ในอดีตที่มีความแตกต่างกับศิษย์ในปัจจุบัน อาจจะช่วยยุคสมัยที่เด็กสมัยนี้นั้นส่วนใหญ่จะเป็นเด็กที่มีฐานะ เกิดมาก็มีความพร้อมทั้งบ้านที่

สุขสบาย มีรถมอเตอร์ไซด์ขับและสามารถขอเงินพ่อแม่ได้ไม่จำกัด และด้วยเทคโนโลยีที่สามารถเชื่อมถึงกันก็มีส่วนทำให้เด็กเกิดการหันเหจากการอ่านหนังสือไปเล่นเกม ติดเพื่อนหรือการแต่งกายที่เปลี่ยนแปลงไปจากสมัยอดีต เด็กชอบพับถุงเท้าสูงเลียนแบบเด็กญี่ปุ่นหรือเล่นโทรศัพท์มือถือในขณะที่คุณครูสอน นักเรียนในสมัยก่อนนั้นครอบครัวมีพี่น้องที่จะต้องส่งเสียหลายคนจึงทำให้เด็กนั้นต้องพยายามทั้งในเรื่องการเดินทางบางคนต้องปั่นจักรยานมาเรียนระยะทางกว่า 6 กิโลเมตร บางคนใกล้หน่อยก็เดินเท้า ใกล้ในความหมายครูคือ 3-4 กิโลเมตรจะเดินทำมาหากันเป็นกลุ่มบางคนก็เก็บลูกเม่า ลูกโทข้างทางมาฝากครู เด็กนักเรียนในสมัยก่อนจึงมีความมุ่งมั่นที่จะกอบโกยความรู้เพราะด้วยความลำบากทั้งการเดินทางมาโรงเรียน ก่อนไปโรงเรียนบางคนต้องดำน้ำมา ความลำบากนี้จึงเป็นแรงผลักดันให้เด็กตั้งใจเรียน และปัญหาของเด็กในสมัยก่อนก็น้อยที่เกี่ยวกับยาเสพติดหรือการตั้งครมภ์ในวัยเรียน รุนแรงที่สุดก็แค่ชกต่อยหรือทะเลาะเบาะแว้ง

สอนโดยไม่สอน

การให้เด็กแสดงความคิดเห็นต่อกรณีศึกษาหรือปัญหา เป็นวิธีการหนึ่งที่ครูนำมาใช้ เช่น อาจมีการตั้งประเด็นเรื่องข้อควรปฏิบัติกับคนในสังคม การคบเพื่อน ปัญหาเสพติด ตอนสอนครูก็จะถามว่า นักเรียนคิดอย่างไรกับการกระทำที่เป็นปัญหา เช่น ปัญหา นักเรียนไม่เข้าเรียน เพราะอะไร ซึ่งจะทำให้ครูเข้าใจปัญหาที่แท้จริง ซึ่งเราจะพบว่าบางครั้งเป็นเพราะเด็กไม่ชอบเพราะครมมองเด็กในแง่ลบ ตัดสินว่าเด็กคนดังกล่าวเป็นเด็กไม่ดี ทำให้แสดงออกไม่ดีต่อเขา ครูก็จะหาทางออกในการปรับอารมณ์ให้กับเด็กคนนั้นๆ

ครูสุพัตระจะพูดด้วยวาจาที่สุภาพกับเด็ก ครูบอกว่าครูไม่เคยพูดคำหยาบกับเด็ก ไม่มีคำว่า มึง กู กับเด็ก และนี่ก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เด็กนั้น เคารพและเกรงอกเกรงใจครู กล่าวแล้วความลับปรึกษาปัญหาชีวิตกับครู ทั้งเด็กที่ตั้งครมภ์ ติดยาเสพติด แต่ครูไม่เคยตีเด็ก แม้กับนักเรียนที่มีปัญหาตั้งครมภ์

“เราก็ต้องให้กำลังใจเขา ครูจะถามว่า พ่อ แม่ ทราบเรื่องหรือยัง ต้องการให้รู้หรือเปล่า ฝ่ายชายจะรับผิดชอบไหม แต่สิ่งสำคัญคือ ต้องหาทางออกด้วยการปรึกษาพ่อแม่ เพราะพ่อแม่คือที่ปรึกษาที่ดีที่สุด ส่วนผู้ชายที่ติดยา ครูก็พยายามพูดโน้มน้าวให้เลิก เพราะครูคิดว่าเด็กนั้นเลิกได้ทุกอย่างอยู่ที่ใจที่จะเลิก แต่สิ่งสำคัญคือ ตัวเด็กต้องพยายามออกห่างจากเพื่อนที่เสพยา พยายามทำจิตใจให้เข้มแข็งก็สามารถเลิกสารเสพติดได้ คือเราต้องเป็นกำลังใจให้เขาด้วย” ครูเล่า

คติของครูสุภัทรอีกอย่างหนึ่งคือ สอนโดยไม่สอน เตือนโดยไม่เตือน เช่น นักเรียนหญิงที่แต่งกายไม่เรียบร้อย แต่งหน้าเขียนคิ้ว ครูจะไม่ตำหนิว่า “เธอทำไมทำตัวอย่างนี้นุ่งกระโปรงสั้น คิ้วนะรีบไปลบซะ” แต่จะพูดหยอกล้อว่า “กระโปรงเธอสวยดินะไปตัดที่ไหนมา เอ๊ะ...สั้นแบบนี้ควรใส่ไปทำงานนะคะ” หรือ “คิ้วเธอวาดยังไง วันหลังวาดให้ครูบ้างนะคะ ปากก็ทาสีสวยจังเลย” ครูจะพูดด้วยสีหน้าที่ยิ้มแย้ม นักเรียนก็จะเกิดความเขินอาย จะมีสีหน้ากับครูแบบไม่โกรธเคือง และจะเดินไปลบคิ้ว ลบปาก

“นักเรียนทุกคนเราอย่าไปตัดสินว่าเขาเป็นเด็กดี หรือเด็กไม่ดี อย่าใช้เกณฑ์นั้นมาวัดความเป็นเด็กเพราะเด็กทุกคนยังเป็นเด็ก และเป็นนักเรียนที่ไม่มีประสบการณ์ในการใช้ชีวิต สิ่งสำคัญที่คนอย่าง ครูในฐานะผู้บ่มเพาะศิษย์สามารถมอบให้กับลูกศิษย์ได้นั้นคือ การให้ความรู้ พยายามประคับประคองและให้กำลังใจในวันที่เด็กเดินไปในเส้นทางที่ผิดพลาด อย่าตีค่าเด็กว่าเด็กคนนี้เลวชั่ว นั่นคือสิ่งที่ไม่ดี” ครูสุภัทร แสดงมุมมอง

ท่ามกลางกระแสของ “ครูตีวเตอร์” ที่เกลื่อนเมืองไทย อย่างน้อยครูสุภัทร ทองตั้ง ก็ทำให้สังคมรู้ว่าเรายังหลงเหลือ “ครูแม่/แม่ครู” ให้ได้อบอุ่นหัวใจอยู่

แนะนำหนังสือ

รักด้วยเลือด รวมเรื่องสั้นคัดสรรชิ้นเอก จากนักเขียนแถวหน้าของญี่ปุ่น

“รักด้วยเลือด” รวมเรื่องสั้นคัดสรรชิ้นเอก 8 เรื่อง จากนักเขียน แถวหน้าของญี่ปุ่น อาทิ ยาฮิโนริ คาวาบาตะ เจ้าของเรื่องสั้นรางวัลโนเบลปี 1968 ในเรื่อง “น้ำตก” เป็นเรื่องสั้นที่เรียกได้ว่าสร้างแรงบันดาลใจให้กับนักเขียนไทยหลายท่าน ยุกิโอะ มิซึมา กับเรื่องสั้น 2 เรื่องที่จะดึงให้ผู้อ่านรู้สึกร่วมไปกับอารมณ์อันจมดิ่งของตัวละครสาวอย่างเรโกะ ในเรื่องรักด้วยเลือด ที่สามมีผู้เป็นทหารจะต้องทำพิธีควั่นท้องเพื่อชาติ แต่เรโกะจะตัดสินใจอย่างไรกับเหตุการณ์อันนำไปสู่ความตายดังกล่าว และอีกหนึ่งหญิงสาวในเรื่อง “ผ้าอ้อม” ที่ตัดสินใจลงมือกระทำในสิ่งที่เธอรังเกียจ

นอกจากนี้ยังมีนักเขียนอีกหลายท่านอย่าง คาฟู นาากาอิ, ทัทสุโอะ นาากาอิ, ฟูมิโกะ ฮายาชิ, ตัน ซาโตมิ และ ฟูมิโอะ นิวะ ที่จะนำผู้อ่านเข้าไปโลดแล่นในเรื่องราว วัฒนธรรม และสังคมญี่ปุ่นในช่วงหลังสงครามโลก เรื่องสั้นแต่ละเรื่องล้วนได้ปฏิบัติการกึ่งในการบอกเล่าถึง “พลังแห่งความรู้สึกนึกคิด” ที่ล้วนแล้วแต่จะแจ่มแจ้งลึกกลงไปใน “จิตวิญญาณแห่งความเป็นญี่ปุ่น” แทบทั้งสิ้น

ด้วยฝีมือการแปลของ “อมรรวดี” นักแปลระดับตำนาน ย่อมการันตีได้ว่าวรรณกรรมคัดสรรชุดนี้ ไม่เพียงแต่จะสร้างความประทับใจให้กับผู้อ่านเท่านั้น แต่ยังคงไว้ซึ่งต้นเค้าความเดิมได้อย่างสมบูรณ์